

Folketingets Retsudvalg
Christiansborg
1240 København K

MINISTEREN

J.nr. 06-0800-00078

Dato: 20. februar 2006

Under henvisning til REU L 146 – bilag 3 - vedrørende Forslag til lov om ændring af lov om ægteskabets retsvirkninger og lov om skifte af fællesbo m.v. (pensionsrettigheds behandling ved død samt separation og skilsmisse) sendes i 5 eksemplarer familie- og forbrugerministerens besvarelse:

Spørgsmål 2:

”Ministerens kommentar udbedes til henvendelsen fra advokat Jørgen Grønborg, Århus (10 spørgsmål vedr. lovforslag nr. L 146/2006 om pensionsrettigheds behandling ved død samt separation og skilsmisse), jf. L 146-bilag 3.”

Svar:

Indledningsvist bemærkes, at der ved besvarelse af ”REU L 146 – bilag 1” er kommenteret på en række af de stillede spørgsmål, hvorfor der henvises hertil.

Herudover skal det præciseres, at lovforslaget er udtryk for en stillingtagen til og en balance mellem modsatrettede hensyn, hvor det vejer tungt, at ægtefæller ved et skifte ikke stilles urimeligt i pensionsmæssig henseende. Dette indebærer både et hensyn til, at ægtefæller ikke skal aflevere pensionsformue til den anden ægtefælle i en sådan grad, at det vil være vanskeligt for vedkommende at opnå en rimelig aldersdækning og et hensyn til, at ægtefæller ikke alene skal bære byrden af en pensionsmæssig ulighed, som begge ved deres adfærd under ægteskabet har været med til at skabe. En afbalanceret løsning vil nødvendigvis indebære en grad af kompromis mellem disse hensyn, idet det dog er vigtigt, at lovforslaget indeholder bestemmelser, der sikrer, at de pensionsmæssigt svage stillede ægtefæller ikke lades i stikken.

Samtidig skal det præciseres, at lovforslaget er udtryk for en afklaring af en retstilstand, der gennem årene har ført til urimeligheder og misforståelser. Det har i lyset af den eksisterende retstilstand været væsentligt at fremkomme med et forslag, der skaber et enkelt og klart udgangspunkt, og som for fremtiden indebærer forudsigelighed for de fleste ægtefæller. Med forslaget vil det ikke som i dag kunne komme bag på ægtefæller, at deres ordninger behandles forskelligt på skifte ved separation og skilsmisse, fordi de er af forskellig type.

Det er imidlertid klart, at der med forslaget i en periode vil være overgangsproblemer, og at ægtefæller skal have tid og mulighed for at indrette sig fra noget bestående og til noget nyt. Dette er der taget højde for ved forslagets muligheder for, at ægtefæller ved ægtepagt kan aftale særlige for deres pensionsordninger samt aftale, at kapitalpensionsordninger fortsat skal deles mellem dem. Samme overgangsproblem gør sig ikke gældende for andre

ordninger, der efter den nugældende retstilstand allerede udtages forlods i dag. Der er endvidere ikke fundet at foreligge et tilsvarende behov for aftaler om deling af værdien af pensionsrettigheder på dødboskifte, idet den ægtefællevenlige holdning og tendens i denne situation er velbegrunderet og ønskes fortsat.

Det skal i øvrigt understreges, at et ikrafttrædelsestidspunkt også skal tage hensyn til de ægtefæller, der for øjeblikket oplever den eksisterende retstilstand som urimelig og således afventer en afklaring af denne.

Det skal i anledning af de stillede spørgsmål tilføjes, at en tiltrængt lovregulering af området må forventes at føre til færre tvister under bobehandlingen end i dag. Det er ikke muligt at angive eksakte tal, men dette vil formentlig i nogen grad opveje de sager, hvor skifteretterne i tilfælde af uenighed f.eks. skal tage stilling til, om der skal betales kompensation fra den ene ægtefælle til den anden som følge af en pensionsmæssig ulighed.

Det er ikke muligt generelt at konkludere, om der samlet set på sigt vil blive oprettet flere eller færre ægtepagter. Ægtefæller vil som nævnt efter forslaget kunne aftale, at kapitalpensionsordninger fortsat skal deles mellem dem, men på den anden side vil ægtefællerne fremover kunne undgå at skulle oprette ægtepagter om særeje for sådanne ordninger.

I forlængelse heraf bemærkes, at en antagelse om, at forslaget vil føre til et øget antal separationer og skilsmisser kun kan være udtryk for gisninger.

Endelig bemærkes, at der med forslaget om ”rimelighedskompensation” er tale om en skønsmæssig opsamlingsbestemmelse, og at beløbet, der skal ydes, således også fastsættes skønsmæssigt. Forslaget indeholder imidlertid en række principper, der skal kvalificere en opgørelse af et kompensationsbeløb. Således bør kompensationsbeløbet normalt ikke være større, end at det svarer til ca. 25 % af forskellen mellem værdien af hver af ægtefællernes pensionsopsparing under ægteskabet, og beløbet bør normalt ikke bringe den pågældende ægtefælles samlede pensionsniveau over ca. 135.000 årligt i løbende årlige udbetalinger.

Lars Barfoed

/Kirsten á Rogvi